

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 109. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139964386816/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

3.

Due! lad den Ravne-Art
Sig med Aadsel føde,
Men du op til Arken snart!
Noah dig vil møde.
Bliv hos ham i Ævighed,
Og kom aldrig meer hernaed.

Nr. 344. - LXI.

1.

Hvad blev der tiden
Tab paa Tiden,
Tænkte vi paa Dødens Skaal,
Og lod vor Tanke
Aldrig vanke
Fra vort rette Maal.
I Høstens Dage
Faa skal klage
Over Trang paa Tiids Fordriv.
O nej! end sige,
De som fige
Til et ævigt Liv.

V. 3 er en allegorisering af fortællingen i 1. Mos. 8, 6-9: Noa lader ved syvdfloedens slutning en ravn flyve ud af arken; den kommer ikke igen, men flyver frem og tilbage over vandet, vel sagtens fordi der driver Aadser, som den kan nære sig af; så sender han en due ud; den vender tilbage, og han tager den ind i arken. I allegorien er due kristensjælen; ravnene er de vantro, som tager til takke med den ræddenskab, verden byder dem som føde; arken er himlen, og Noa er Gud. Om dette billedkompleks, der var almindeligt i datiden, se under nr. 327, 8, 1-2. Jfr. s. 159 f. n. - 3, 1: *Ar!* slægt. - Ligesom i nr. 340 er stemningen i dette digt påfaldende tuerk. Det er, som tanken om at stå ved tidens ende har betaget Brorson håbet om, at der er noget at stille op med den vantro verden; det er for mildt nu at få *det blinde Sødans* reddet (2, 5-6); man må overlade »ravnene» til deres skæbne (8, 1-2). Denne indstilling er jo ellers ikke Brorsons.
Nr. 344 - LXI. Original. - 1, 1-6: Man spildte ikke tiden, hvis man tænkte på døden og fastholdt tanken om livets mål. - 1, 1: *hvad!* hvor. - 1, 2: *Tab paa!* spild af. - 1, 3: *Dødens Skaal!* døden sænkt som en skål, man må tørste, Jfr. Mt. 20, 22; 26, 39, 42. - 1, 5: *vanke!* flække om. - 1, 7-8: med humor: I høstens tid kan de fleste nok få tiden til at gå. - 1, 11: *fige, fige, høst.*

Mit Hierte, spar
Den Tiid, du har,
Som er saa kostelig og rar. 79
Har du i Sinde
Hiem at finde;
Maas du være snar.

2.

Ja, ja! det heder:
Vaager, beder,
Værer rede Dag og Nat!
Fuldfører Striden,
Kjøber Tiden!
Har I Kronen fat?
O gjør vi disse
Trin dog visse,
Som vi end tilbage har?
Hvad ligger mangen
Ævig fangen,
Som paa Vejen var!
O vee! saafremt
Det bliver glemt,
Hvor du, min JESU, var beklemt
I Helveds Hede,
Før vor lede
Sydens Leeg og Skiemt.

3.

Nej, dine mange
Elskovs Gange,

1, 13-14: *spor den Tiid, du har*: du må ikke søde med den til ingen nytte. — 1, 15: *rar*: dyrebær. — 2, 1: *beder*: beder. — 2, 2: Mt. 26, 41. — 2, 3: Mt. 24, 44. — 2, 4: 1. Tim. 6, 12; 2. Tim. 4, 7. — 2, 5: ordret gengivelse af Ef. 5, 16; Kol. 4, 5 (oversættelserne lidt anderledes); med *kjøber Tiden* menes: tag den i brug, idet i betaler de ofre, det koster. — 2, 6: *Kronen* er her set som noget, den sande kristne alferede her ejer og skal fastholde, jfr. Job. Ab. 3, 11. — 2, 7-9: Hebr. 12, 13: »Gør visse (s; sikre) trin med eders fødder«, om fast gang frem mod målet. — 2, 10: *hvad*: hvor. — 2, 11: *ævig fangen*: i helvede. — 2, 12: som var begyndt på »den vej, der fører til livet«, Mt. 7, 14. — 2, 18: Tanken er, at Jesus på korset led helvedes pine, jfr. Mt. 27, 46.

80 Al den Vej du kom og foer,
Nøj, aldrig Bruden,
Dem foruden,
Setter Fod til Jord.
Den røde Bane,
Hvide Fane,
Konge-Vej i Himmel-Skye
Hun altid nøje
Har for Øje,
Hiem til Salems Bye.
Viis os forklart
Din Fødsels Art,
Din Død, Opstandels', Himmelfart,
Vor glædelige
Himmel-Stige,
Drag os, hent os snart.

Nr. 345. - LXII.

1.

Naar mit Øje,
Træt af Møje,
Vaadt og mørkt af Taare-Regn,
Seer med Længsel
Af sit Fængsel
Op mod blide Salems Egn;
O hvor svinder da min Vee,
Bare ved derop at see!

3, 3: *du kom]* ved menneskelivelsen: *foer]* for hørt, ved himmelfarten. — 3, 6: *setter Fod til Jord]* kommer i land, om at nå himlen, jfr. nr. 320, 2, 4; 331, 2, 5; 349, 1, 1-4. — 3, 7: *den røde Bane]* den blodige vej, som Jesus gik, og hvor han skal efterfølges. — 3, 12: *Salen]* Jerusalem. — 3, 13: *forklart]* heriggjort a: sådan, at vi kan se herligheden ved din fødsel o. s. v. — 3, 16-17: Det er Jesu fødsel, død, opstandelse og himmelfart, der er *vor Himmel-Stige*.

Nr. 345 — LXII. Original. Salmen har lighedspunkter med nr. 352, dels i fælles himelsk grundlag, dels deri, at de begge har karakteren af et himelsk syn. Samtidig er forskellen stor: nr. 352 er den store kirkesalme, medens den, vi her står overfor, er udpræget individuel med en gripende inderlighed i følelsen. — 1, 6: *Salen]* det himmelske Jerusalem.